

П'єсу створено в рамках III Лабораторії драматургії НСТДУ

2.0 Квест Жахи Закарпаття

Оксана Маслова

Подяки: Лариса Маленко, Владислав Товтин, Софія Вдовенко
maslova.playwriter@gmail.com

Синопис

Четверо дітей вирушають на квест жахів в Закарпатті. Та раптово потрапляють у світ магічних карпатських казок. Якщо вони до сходу сонця не знайдуть Золоті Букви, то щезнуть назавжди.

Дія розгортається в печерах та лісі в Закарпатті. Група підлітків 8-10 років вирушає на святковий квест в тематиці Всіх Святих.

Персонажі:

Богдан - гік, геній соціальних мереж, не розлучається з телефоном. Більше за все боїться, що система його хакне і він стане "наївом". Більш за все прагне розвінчати "магію" та довести, що все це - штучний інтелект. Його мама - програміст, в нього є уривчасті знання з того, як працюють алгоритми. Любить домашню їжу - тортики. Дружить з Деном та Мікітосом. З Деном весь час конкурує за роль ватажка.

Ден - крутий хлопчина. Весь час намагається продемонструвати власну крутість - конфліктує, хамить. Більш за все прагне бути найкрутішим в групі. Його батько часто не буває вдома, бо їздить на заробітки. А мама весь час зайнята з молодшою сестрою, якій тільки-но рік виповнився. Зневажає через це дівчат. Друг Богдана та Мікітоса.

Софійка - амбітна дівчинка, що багато читає. Донька маминої подруги. Має енциклопедичні знання, пройшла курс першої домедичної допомоги, мислить логічно. Більш за все прагне щоб її цінили та поважали, притому пихата та зверхня. Найбільше боїться показатися слабкою, попросити про допомогу. Неформальний лідер, якого група не визнає та який йде в глибоку оборону. Познайомилась з хлопцями на квесті.

Мікітос - тихий хлопчик, що пам'ятає бабусині пісні та казки. Комплексує через свою "сільскість", прагне довести, що він свій - в усьому наслідує Богдана та Дена. Час від часу намагається їх примирити. Проводить все літо та канікули в селі в бабусі та відчувається меншовартісним. Більш за все боїться, що круті хлопці його проженуть.

Крікус-Какус - міфологічний трікстер Закарпаття. Постійно підлаштовує капості, бо такий є за своєю природою. Мусить підкорятися тому, в кого є табличка глиняна з його іменем.

Шаркань - міфологічна істота, величезний кількоголовий змій, власник чималого казкового багатства.

Ночник, Чугайстер - міфологічна істота, дивний високий старий в білій довгій рубасі, з довгим білим волоссям та бородою. Звик вирішувати проблеми танцями.

Хлопець-золотий баран - казкова істота. хлопець, який перетворився магічним чином на барана. Дуже боїться нявки.

Нявка - магічна істота, чарівна дівчина з довгим зеленим волоссям. Загадково посміхається та заманює дітей в хащі. Підступна та жорстока. Сміх колокольчиком. Боїться Чугайстра. Ніколи не повертається до публіки спиною.

Інтро

Коли глядачі йдуть через вхідну зону до місць сидіння, вони повсюди стикаються з “приготуваннями” до квесту. Хтось дбайливо розвішує павутиння. Тренується “вампір”, Фредді Крюгер вчиться замахуватися, накладають грим “зомбакам”. Все виглядає так, начебто глядачі випадково стають свідками підготовки до заліпушного квесту.

Дія перша

Сцена зі спаленням

Дія відбувається в печері. Темне каміння, своди. Четверо дітей входять та стоять колом. Хлопці відтісняють дівчинку. У Богдана в руках смартфон, в який він весь час дивиться.

Микитос: Богдане, дивись, карта!

Богдан: Що, нарешті гуглмепс для себе відкрив?

Микитос: Та який гуглмепс! Це карта квесту. Ось! Глянь. Паперова.

Богдан бере карту, крутить в руках

Богдан: Та це ж білий папірець якийсь! Ніяка це не карта квесту!

Микитос: Та ні, карта. Чесно!

Богдан: Якось тупо.

Ден: Ти не рубиш фішку! Розумник! А ну, дай карту сюди!

Обнюхує, пробує вкусити. З-за плеча Дена на карту дивиться Софія.

Ден: Дійсно, нічого...

Софія: Хлопці, це ж квест! Ви що, шпигунських книжок не читали? Є карта, вона прихована. Ми маємо її проявити.

Богдан: Проявити? Це як?

Мікітос: А! Я знаю! Я знаю! То написали лимонним соком чи молоком, тож треба підігріти, щоб прочитати.

Софія: Не думаю, що варто гріти. Квест ж дорослі робили. Певно, за технікою безпеки. Як би ми підігріли? Самі? В печері?

Ден: Підігріти? Ха! Щоб ви без мене робили!

Ден дістає з кармана запальничку та запалює. Всі дивляться на вогонь.

Богдан: Це що? Запальничка?

Ден: Запальничка! Бач, яка крута! Круті речі для крутих хлопців!

Мікітос: Нащо тобі запальничка?

Богдан: Ти що, палиш?

Ден: Еееее. Що? Палю. Так, палю!

Мікітос: Нащо? Це ж шкідливо!

Богдан: І сморід, фу!

Ден: Заздрите, га? Я - крутий. Крутий хлопець всіх врятує!

Ден починає прогрівати папірець. Всі уважно придивляються до паперу. Проте на ньому нічого не проступає. Папір спалахує, Ден кидає його на підлогу та починає топтати

Ден: Дідько! Дідько! Пальця обпik! Все - твої тупі шпигунські сторі.

Богдан: Сам ти тупий. Тормоз! Інтернет експлорер в кедах. Палить він - не сміши мої гіфки! Навіть запальничку не втримаєш.

Софія (аплодує, з сарказмом): Круто. Спалили карту. На старті. Молодці, хлопці. Молодці.

Ден: А ти помовч! Дівчатам слова не давали! Нащо ми її взяли воопче?

Софія: Брали вони мене. Ха! Та хто з вами піде з власної волі?

Мікітос: Дене, для команди квесту мало бути чотири людини, от мама її і запросила. А тепер карту спалили. І що робити?

Софія: Що робити, що робити? Вертатися. Це найрозумніший варіант.

Богдан: Що? Вертатися? Ми що, трусливі дівчиська? Та кого я питаю...

Софія: Трусливі? Розумні! Розумні візьмуть нову карту та наздоженуть.

Ден: Наздоженуть, ага! Інші, певно, вже другу локацію долають. А ми тут застрягли як лузери. А все через тебе - бач, техніка безпеки. блабла. Казав же - не треба нам дівча! Від дівчат - одні біди.

Мікітос докірливо дивиться на Дена.

Ден: Що? Так мій дядька-моряк каже. А він крутий!

Софія: Біди - від дурощів.

Богдан: Коротше, гайз! Смартики у всіх є? Є! Геометки стоять? Стоять! Вмикаємо онлайн-мапу та й по всьому. Не заблукаємо! Пішли!

Вони йдуть. Богдан йде першим, та дивиться не поперед себе, а в смартфон

Богдан: Так. тут праворуч!

Ден: Богдане, який праворуч? Це тунель!

Богдан: гуглмепс каже праворуч, значить, праворуч!

Повертає праворуч та зі всієї дурі врізається в стінку.

Богдан: Ай! Що це було?

Софія: Стіна.

Ден: Ха! Ха! Ха! Розумник зі смартфоном! Очі розуй! Ой, Мікітос, а що в тебе з кросівками?

Мікітос: З кросівками? А що з ними? Це адідас! Фірмові! Гой! Вони... сяють! Глянь, Богдане, і твоя футболка сяє. Гой, ти як різдвяний янгол.

Богдан: Що? Не верзи дурниць! Янголів не існує, це все казочки!

Софія: Та це ж лампи з ультрафіолетом. Он воно що! На папері, значить, була флуорисцентна фарба.

Богдан: Значить. Я так і знав! Тре було просто ще трохи пройти. Такий простий алгоритм! аааа.. І не треба цих "якрутий" фокусів-покусів з запальничкою

Ден: Фокуси-покуси? Ти хочеш мені щось сказати, Богдане? То кажи! Не стримуй себе!

Мікітос: Хлопці, будь, ласка, не треба. Дайте насолодитись квестом.

Ден: Ха! І чим ти тут плануєш насолоджуватися? Камінням? Ультрафіолетом? Спілкуванням з цією?

Богдан (водить телефоном перед собою, вдивляючись в екран): Дійсно, баг якийсь. Вже б мали бути парочка зомбаків чи скелет. Як там цей квест реламували?

Мікітос (наче по вивченому говорить): Кров стигне в жилах, мурахи бігають по шкірі. Найстрашніший із найстрашніших. Найпригодницький з найпригодницьких. Вампіри, зомбаки та Фреді-крюгер - в квесті Жахи в Горах.

Софія: Оце пам'ять!

Мікітос: Дякую. Я стільки мріяв про нього. Щодня батьків вмовляв. Тато казав: дорого, дорого. А бабуся взяла й подарувала мені на день народження.

Ден: О, бро! Та! В тебе ж днюха! Ну, вітаю! Проставляйся, бро!

Мікітос: Дякую, друже! Дякую! Звісно! Я добре підготувався! Тобі сподобається! Торт замовили, піцца там, бургери, чіпси. Усього. Щоб круто було. В кінці квесту. Та якось не так я той квест уявляв. Може, дарма бабуся пенсію витратила. Жодного вампіра.

Богдан: Любиш вампірів?

Мікітос: Обожаю! Особливо, коли він перетворюється.

Ден починає роздирати на собі худі, кривить обличчя:

Ден: УУУУУЕЕЕЕЕАААА

Софія: Вампири не виють, розумник.

Ден: Ти диви, яка розумна! Хто тебе питав? Ніхто тебе не питав, от і помовч!
УУУУУУЕЕЕЕЕААААА

Богдан: От дурний, припини вже! Не смішно!

Ден: І мені не смішно. Скукотіща. СКУКОТІЩАААА! Ну, де? Де ці ваші вампири, зомбаки, чортяки! Хочу до чортяк! Хочу до цієї вашої магії!

Світло трічі блимає, пробігає блискавка. Темрява

Ден: Що за... Чому світло згасло?

Софія красномовно низує плечима та закатує очі.

Богдан: Для драматичного ефекту. Ти ж злякався, егеж? АААА

Ден: Нічого я не злякався.

Богдан вмикає ліхтарик на телефоні.

Богдан: Ну, чо стали! Пішли вже! Може хоч там лампочка працює. Як на такому взагалі можна економити?

Мікітос: Точно! Ліхтарик! Світло! Богдане, ти такий розумний! Я такий радий, що ти поруч!

Дістає і вмикає свій смартфон. Останнім смартфон дістає Ден, видно три промені світла, які розрізають темряву. Чутно, як діти йдуть, спотикаються. Налітають один на одного.

СЦЕНА 3 КРИКУСОМ КАКУСОМ

Ден: О! Двері!

Богдан (дивиться не вперед себе, а в екран свого смартфона): Які двері? На мепі жодних дверей нема.

Ден: На мепі нема, а тут є. Заходимо!

Вони прочиняють двері та заходять. Чутно скрип давно незмащених петель.

Богдан (знімає двері на телефон. Фоткає, приближує, розглядає через екран): Цікаво, цікаво. Така гарна імітація, наче дуб. А які петлі - металеві! Гарна робота. Нє, на 3D принтері друкували, мій респект, уважуха. О! стіл, теж дубовий? Ну треба ж! Не поскупились на декорації. Молодці орги. За алгоритмом тут десь має бути свічка.

Вони світять в сторону стола ліхтариками:

Мікітос: Ось свічка! Як ти знав? Ти такий розумний!

Богдан: Просто треба мислити раціонально. Дене, де твоя запальничка?

Ден: Ти мав на увазі, де твоя клята нікому не потрібна нащо ти йолоп смалиш запальничка?

Мікітос: Дене, ну чого ти! Ну ти крутий, так. Дай запальничку, будь ласка.

Ден щось бурмотить собі під носа та дістає запальничку. Чвиркає нею, підносить до свічки. Раптом все освітлюється, як свічка загоряється. Діти бачать навколо себе діжки.

Богдан: Оце левел! Опупеть!

Ден: Опупеть! А це все - діжки, так?

Мікітос (*стукає обережно*): діжки. Як у бабусі.

Ден: А в них що? Вино? Ну що може бути в дубових діжках?

Софія красномовно мовчить.

Богдан: Все що хош може бути.

Ден: Диви, бро, там топор! А! Справжній! Важкий який!

Мікітос: Дене, може, не треба! Це небезпечно! Так бабуся каже.

Ден: А, злякався. А що ще робити з топором і діжками? Рубати!

Ден лупає по першій ліпшій бочці. Богдан хапається за голову.

Богдан: Що ти робиш? Ти собі уявляєш, скільки така бочка коштує? А якщо там, справді, вино? Твій тато тебе вб'є!

Ден: Та не вб'є! Тато поїхав, на заробітки!

Богдан: Тоді мама вб'є!

Ден (рубаючи): Не вб'є. Мамі на мене байдуже. Мама носить мене зі своєю Соломією! (*передражнює жіночий голос*). Ой, сусі-пусі! Глянь яка розумниця. А їй тільки рік. Брав би ти з неї приклад, Дениска. Тьфу!

Мікітос: Порожня!

Ден: Що? А? діжка! Давай іншу! Яка важка, бач!

Дорубує бочку, а вона - порожня. Хапається за іншу. Хлопці з завзяттям йому допомагають. Розденчили бочку.

Ден: Гей, хлопці, дивіться! А в цій діжці щось є!

Мікітос: Ще діжка!

Ден (*замахується*): Постережись!

Б'є цю бочку, а там друга менша бочка. Розденчили ту меншу, а в ній знов бочка ще менша. Розденчили ту, ще меншу, і в тій знайшли ще бочку.

Богдан: Ха! Квест для малоліток! Спорим, там ще діжка?

Ден б'є діжку

Ден: Точно! Ще одна! А звідки ти знав?

Мікітос: А це ж з казка! Смерть твоя в яйці, яйце в зайці, заяць в качці.

Богдан: Ага. Тіки там сундук та острів, розумнику! А тут гори та бочки. Бабцині казочки.

Ден розбиває останню бочку, звідти щось випадає. Богдан підсвітлює телефоном.

Ден: що це?

Мікітос: Дощечка якась. Глиняна

Богдан: Ну як малі, дощечка. Це ж підказка. Дай сюди. Що тут написано? (*читає по складах*): Крі кус- Ка- кус.

Ден: Хто де какус?

Раптом сполох, сцену накриває дим, з'являється магічна фігура.

Крікус-Какус: Що розкажуть панове, я донесу!

Ден: Ого! Оце спецефекти! Оце я розумію!

Мікітос: щось в мене шлунок звело

Богдан: Просто час поїсти

Крікус-Какус: Попоїсти? З задоволенням! Що панове ся бажають?

Ден: а ти хто такий взагалі, офіціант? Чи що?

Крікус-Какус: Хто? Я? Офіціант!!!!!!!

Розлючено роздувається, потім придивляється до глиняної дощечки в руках Богдана та втамовує свою лютть.

Крікус-Какус: Так, так, щось на кшталт. Я путникам допомагаю.

Богдан: Допомагаєш, значить. А наїдки та напої включено, вірно?

Крікус-Какус: Зараз включимо! Що включати?

Мікітос: Щось... щось смачненьке

Крікус-Какус: Улюблену страву?

Мікітос киває. Крікус-Какус обертається навколо себе та простягає Мікітосу коробку піци.

Мікітос: О, піцца! з баклажанами, цукіні та ковбасками! Все як я люблю! Магія... А звідки Ви знаєте?

Крікус-Какус: ну я.... той...

Богдан: Мікітос, ти як маленький. Чесслово. Мааагія. Не існує ніякої магії! Це все бабчині казочки! Світ раціональний. Треба мислити раціонально. В тебе інста є? Є! І вся інста в фотках з піцерій, це ж очевидно. Це ж Інтернет, Біг дата, чувак. Вони про тебе все знають.

Ден: Великий брат стежить за тобою.

Крікус-Какус перелякано: Де? Як?

Ден: Ну ж бо, тепер мені! Здивуй! В мене інсти нема!

Крікус-Какус швидко обертається навколо своєї осі та простягає йому великий бургер з подвійним сиром.

Ден: Бургер. З Подвійним сиром. Мій улюблений! Як ти вгадав, чортяка?

Крікус-Какус відкриває рота, проте за нього відповідає Богдан

Богдан: Як, як? Та з аналізу твоїх геоміток по бургерням! Це ж очевидно! Біг дата!

Крікус-Какос повертається до Богдана

Крікус-Какос: А що ви сі бажаєте, пане?

Богдан: Пане! Чуєш, Ден? Мене паном назвали! А бажає пан, значить, як звичайно. А! Як викрутишся? Я весь кеш видалюю - жодної історії геолокацій!

Крікус-Какос обертається навколо своєї осі та ставить домашній пиріг зі смородиною.

Богдан: Пиріг значить. Угу, угу. Так я і думав. Такі камери спостереження зливають інфу. А мама казала: ні - то автономна програма. Ха!

Крікус Какос повертається до Софійки.

Крікус-Какос: А ви що сі бажаєте, панночко?

Софія заперечливо хитає головою.

Софія: Хлопці, вам нічого дивним не видається? В мене наприклад зв'язку немає. А в вас?

Всі дивляться на телефони, але зв'язку нема ні в кого

Софія: Як цей дивний хм пан збирав інфу, якщо жодного зв'язку?

Богдан: Відразу видно - дівчинка, нічого в алгоритмах не шариш. Та це все спарсили на вході. А тут глушилка стоїть. Щоб "зануритися в атмосферу".

Софія: Щось тут нечисто. Мені це не подобається!

Ден: О, дівча скигле. Не подобається їй! Тре було дома лишатися зі своїми лялечками та ляльковими будиночками! Тут - квест для справжніх чоловіків!

Крікус-Какус: Шановне панство! Чи можу я запитати, як ся пани почувають? Чи смачно? Чи добре? Чи все вас задовольняє?

Хлопці відкушують жують та кивають.

Крікус-Какус: Яка радість для моїх очей! Яка насолода для моїх вух! Тоді чи не будете ви такі ласкаві передати мені он ту стару нікому непотрібну глиняну дощечку?

Богдан: так, звісно, тримайте!

Софія: Ні! Не віддавай йому! Тут щось не чисто!

Ден: Розкомандувалась! Кажуть тобі, дівчатам слова не давали!

Вириває з рук Богдана табличку та назло Софії віддає Крікусу-Какусу. Той сміється та зникає.

Діти лишаються одні в печері.

Ден: оце спецефект! Уважуха.

Богдан підносить до роту бургер, кусає та плюється.

Богдан: Фу, що за гидота!

Ден: Фу, Бодя! В тебе жуки на всі сторони лізуть! Богдан-жукоїд. хаха

Мікітос: Фу, мухомори!

Богдан: А в тебе взагалі шкарпетки, Денчику!

В нього в руці днище старої зламаної корзини з жуками. В той же час у Мікітоса виявляється лист лопуху з мухоморами. А в Дена в руці старі складені шкарпетки між двома кусками старих дощок. Хлопці кидають все з огидою та озираються навкруги. Софія красномовно мовчить.

СЦЕНА ЗУСТРІЧІ З ЗОЛОТИМ БАРАНОМ

Ден: От гад! Де він подівся?!

Всі бачать двері та ломляться в них. За дверима - обрив. Якийсь час всі котяться, а потім зупиняються на мальовничій галявині в казковому лісі. Єдиний вихід з галявини - старий мостик над проваллям. В проваллі - бурхлива річка. А до мостика прив'язаний золотий баран.

Ден: От я йому вмажу, як знайду! Жартівник

Софія: Хлопці, тут щось не так.

Богдан: Знов скигле дівчисько. Ой. Що тобі не так?

Софія: Тобі перелічити? Жуки, мухомори, шкарпетки

Богдан: Що, ніколи фігурок з мастики не бачила? Такі на тортках ставлять. Вони наче живі

Мікітос: Мухомори і шкарпетки?

Богдан: А що? тільки зайчики та котики мають бути?

Ден: Богдане, ти гониш! В тебе ж ці жуки між пальцями лізли

Богдан: Ну то вони, значить, желатинові були. Це спецефекти, Дене, не січеш? Міркуй раціонально.

Софія: Але ж спочатку воно виглядало як нормальна їжа.

Мікітос: Так! Я навіть запах відчув. Чортівня якась.

Богдан: Чортівня, чортівня - не кажи дурниць. Бабкиних байок наслухався, тепер всюди тобі чортівня ввижається. Це просто квест. Так, трохи дурнуватий. Зомбі тут явно бракує. З уявою в автора проблеми. Але квест. Чи ти думаєш, що до казки потрапив, га?

Мікітос: Нічого я такого не думаю, Богдане. Ти розумний, тобі відніше. Але щось воно мені все не подобається.

Баран: беееее

Всі обертаються та бачать барана, який намагається зняти мотузку, якою він прив'язаний до перил мостика.

Софія: Ой! який кудрявий! Бідося!

Богдан: Грінпівська знайшлась! Нам тре думати, куди далі рухати, а вона баранами милується.

Софія: Баранами я милуюсь останні півгодини.

Ден: Що? Ти на що натякаєш?

Мікітос: Хлопці, а може, Софія має рацію? Не про баранів. Про карту. Може, обратно підемо, га? Щось мені тут зовсім не подобається. Може, ми заблукали. Повернемось, візьмемо карту і все по новій, а?

Ден: Куди назад? Ти бачив, звідки ми скотились?

Всі озирються, та за їх спинами дуже крутий схил.

Ден: Назад не видряпаєшся.

Богдан: Це ж квест, одноходовочка! Тут вибір невеликий, куди йти. Давайте роздивимось (*роздивляється все через смартфон*)
О! Мост, пішли по мосту.

Ден: Куди пішли? Тут баран! Як чере нього? Перелазити?

Богдан: Баран - це ж тварина. Може бути небезпечним.

Софія: Сам ти небезпечний. А це милий баранчик. Погано тобі на мотузці, так, баранчику? Відв'язати тебе? Відв'язати? Якщо так, кивни.

Баран киває. В нього з ока викочується огромна сльозинка.

Ден: Опупеть? Він що, українську розуміє?

Мікітос: Якийсь він дивний. Та він... золотий

Богдан (*наближує пальцями в екрані телефону та вдивляється*): Золотий? Оце 3д візуалізація. Золотий баран, що плаче. Доповнена реальність!

Ден: Та ні, нормальна реальність. Я без телефону теж бачу, перевірі!

Намагається опустити рукою телефон Богдана, але той пручається.

Богдан: Руки геть! Віжуал розсипеться!

Софія: Богдан, ти що схиблений на віртуальному світі? Це не візуалізація, це жива тварина. І їй боляче.

Софія рішуче хапається за мотузку та відв'язує барана. Мотузка падає. Діти зойкають та стрибають на різні боки. Всередині як тварина на руках та ногах стоїть хлопець в старовинному вбранні та в овечій камізельці. Він повільно випростовується та розминає руки.

Хлопець-баран: Ой, рученьки мої, позатьокали всі. Дякую, сі гарно панно. Що звільнила мене!

На кромці лісу з'являється Нявка, вдивляється в сцену та вирушає до дітей та барана.

Софія: Тттобто звільнила? А де баранчик?

Ден: І золото?

Хлопець-баран: Та то я і є. Ну тобто не я.

Богдан (*роздивляючись його через смартфон*): Так ти чи не ти? Щось розпізнавання облич не працює. В тебе що, інстаграму немає?

Хлопець-баран: Чого нема?

Софія: Несуттєво. Хто ти?

Хлопець-баран: Я є син єдного худобного чоловіка, що мав ще шістьох дітей. Та він ніц поля не мав ніякого, лем маленьку хижку.

Богдан: Якою мовою він говорить? Половину слів не розумію. І транслейтор не працює, дідько!

Мікітос: В селі в бабусі так говорять.

Богдан: Знов бабка! Мікітос, скільки можна? Кажу тобі - це не бабські казочки!

Софія: От би розуміти, що він каже. Розкажіть спочатку, будь ласка

Хлопець-баран: Та мені вже час. Давайте іншим разом!

Софія: Ні, зараз, будь ласочка!

Хлопець-баран: Ну, гаразд Я й говорю. Я - один з шести синів бідного чоловіка, що ані поля, ані худоби не має. Тільки маленьку хатинку. То ж мусив я йти шукати, де служити, щоб себе прогодувати та від голоду не померти. Йшов я йшов і зустрів Гонихмарника.

Мікітос: А він запросив вас служити у нього. Гарні гроші пообіцяв. Бо в нього дванадцять хиж, у всіх треба прибиратися. А в дванадцятку хижу заходити заборонив, а ви зайшли і побачили Золоті Букви? Які про все-все на світі кажуть

Хлопець-баран: Так! А звідки ти знаєш?

Мікітос: Мені бабусі розповідала.

Хлопець-баран: Бабуся.... Відьма?

Мікітос: Та ні, яка відьма! Вона дуже добра!

Хлопець-баран: Ну, відьми різні бувають....

Богдан: Не бувають! Нема ніяких відьом! То все казочки!

Ден: А далі що?

Хлопець-баран: Та що там далі. Спитав я в букв, як мені грошей заробити.

Ден: Нормальний пацан! Це по-нашому!

Хлопець-баран: А вони й порадили мені обернутися на золотого барана. Та щоб батько мене на ринок відвів і продав. Тільки щоб мотузок не віддавав. Тоді я перетворююсь на людину і втечу, а гроші в нас лишаться. Заживемо! То ж обернувся я на золотого барана та повів батька мене як барана у місто на ринок. І наказав йому суворов: най би продав мене за п'ять золотих, покупцеві мене б віддав, а мотузку не віддав. Бо без мотузки я знов на людину обернусь. А у мотузці - тут і загибель моя, лишусь бараном.

Богдан: Брєд якийсь!

Софія: Назавжди?

Хлопець-баран: Назавжди! А батькові не п'ять золотих, а десять пудали. Той він і прудав мене, з мотузком. Привів мене новий господар до лісу, а за вівчаря в нього нявка. Ох і зла, як я не втік - прив'язала мене і пішла трави збирати. Я вже думав - смерть моя прийшла. Надвечір велике свято сьогодні - чув, хотіли засмажити мене на вогнищі, а зі шкури шубу зробити. Та ця панночка мене врятувала, вдячний я їй безмежно. Вже не думав, що по-людськи говоритимему. Бо тут і людей нема - самі чорти. Та як ви сюди зайшли?

Мікітос: Ми вихід шукаємо

Хлопець-баран: вихід?

Софія: Хочемо в певне місце потрапити.

Хлопець-баран: В певне місце? То певно дорогу Нічник покаже. Але до ночі ще далеко. Головне, нявку не стріти.

Хлопець-баран тривожно озирається. З-за куліс роздається зачарований дівочий сміх, Хлопець-баран схоплюється і озирається.

Мікітос: От би дізнатись, як першими квест пройти.

Хлопець-баран: Дізнатися? То вам золоті букви треба! Вони все у Всесвіті покажуть.

Богдан: О! Підказочка! Що за букви?

Хлопець-баран все більше напружується, озирається та все менше уваги звертає на дітей, наче відмовки кидає.

Хлопець-баран: Золоті.

Ден: І де їх шукати, ці золоті букви?

Хлопець-баран: Де? Що? В Гонихмарника

Мікітос: В дванадцятій хижі.

Ден: Гонихмарника?

Хлопець-баран: Так. Ой, лишенько!

Діти обернулись і подивились, що то перелякало хлопця-барана. Хлопець-баран тікає.

Богдан: Ну, гайз, все зрозуміло. Шукаємо золоті букви. Щось з цим квестом сильно намутили.

Софія: Цікаво. чого він так злякався. Що аж втік?

Богдан: Нічого він не злякався. Сама казала, дорослі вигадали той квест. Просто актор нормальний. Певно, в театрі працює. Джонні Депп! А не студент якийсь. Бачили, в нього апгрейд який.

Софія: Щось я сумніваюсь, що це актор. Так, дивно. Був баран, став людина.

Мікітос: бабуся таку історію розказувала...

Богдан: Мікітос, скіки можна, а? Яка така казка? Яке таке перетворення? Певно, тут десь люк чи щось таке, куди барана спустили. Мисли раціонально!

Богдан копає ногою землю, проте марно.

Ден: Що, мисли раціонально, нема люка?

Богдан: Ну значить, не люк. Значить, значить глюк.... просто зображення накладали - цей VR. Та зараз кожний смартик так може.

Ден: Богдане, подивись правді у вічі! Це магія! Ми все бачили на власні очі!

Богдан: А я не бачив! Я бачив тільки в телефоні, а в телефоні можна навіть селфі на місяці зробити, сидячи в ліжку. Це не доказ!

Ден: Та ти телефон з рук не випускаєш, поглянь навкруги!

Софія (озирається): Ой, яка краса! Справжня магія!

Поки діти говорять, декорації "наповнюються" магією. Мостиком бігають вогники, біля річки повилазили мавки та розчісують довге волосся, співаючи. Ліс повний дивних гарних створінь з орнаментів Закарпаття, які видно то тут, то там. На очах дітей розпускається папороть на тому боці. Діти вражено озираються навколо.

Мікітос: краса....

Богдан (вдивляючись в телефон): посередній віжуал, типа тупо ліс. Ніякої фантазії.

Ден: Краса! Та треба йти далі. Тут один шлях - через міст.

Софія: Я не можу йти! Тут надто високо!

Ден: Що, страшно?

Софія: Нічого не страшно! Це, це ризиковано.

Богдан: Десь тут мають бути страховочні троси.

Ден: Ага! Поруч з люком!

Мікітос: Софійка, не бійся! З нами Ден, Ден - найкрутіший в класі. Він знає, що робить. А Богдан - найрозумніший у школі, він на все-все відповіді знає. Тримай мою руку, пішли.

Ден йде вперед. За ним Богдан, дивлячись в телефон. За ним Мікітос, який тримає Софійку за руку. Софійка вагається, потім озирається на схил, з печери якісь дивні звуки. Софійка вчепилась в Мікітоса та перелякано переходить міст. Всі перейшли та роздивляються навкруги. Куди йти незрозуміло

Мікітос: Богдане, куди далі?

Богдан: Гадки не маю. Карту не показує.

Мікітос: Ясна річ, не показує. Ми же в горах. Тут зв'язку не має.

Богдан: Зв'язок - то таке. А от GPS не ловить.

Софія: Чекай! А ти ж весь час в телефон дивишся. Чого?

Богдан: Чого чого! Не твоя справа! О! левел компліт! Я пройшов золотий левел! Йес! Далі - платиновий.

Богдан занурюється в телефон.

Ден: Гік. Коротше, треба вирішити куди йти. Кого б спитати?

До Софійки з-за спини підходить золоторогий олень та тикає її носом, направляючи на шлях.

Софія: Гляньте! Олень з золотими рогами! Не штовхайся! Нема в мене смаокликів. Дай тебе погладжу.

Вона не розуміє цього та просто радіє і гладить його. Ден озирється навколо, бачить з-за дерев виглядає нявка.

Ден: О! дівчина! Дівчино! Дорогу покажіть!

Нявка всміхається, в неї мелодійний сміх, манить рукою Дена, відступаючи за дерево.

Ден: Стій! Та куди ж ти! Дорогу покажи! Гей, чого сіли, гоу за мною!

Мікітос: Дене, в неї зелене волосся

Ден: І що? Можна подумати, ти в нас ікона стилю!

Мікітос: Я не про це. Бабуся казала, що дівчина з довгим зеленим волоссям - це нявка чи мавка. І вони злі. Їм вірити не можна.

Ден: Мікітос, ну що ти як малий. Знов ці бабкини казочки! Богдан, чув!

Богдан: Так! Так тобі! Все, я чемпіон!

Ден: Коротше, всі за мною! Богдан, дивись під ноги!

Нявка посміхається, мовчить на робить крок назад у ліс. Хлопці йдуть за нею. Софія красномовно мовчить на стоїть. Олень нервує та штовхає Софію в інший бік. Мікітос обертається, благально дивиться на Софію.

Мікітос: Пішли, Софія. Треба Дена слухати. Ден крутий. Він краще знає.

Олень бачить нявку, та сильніше штовхає Софію в інший бік.

Софія: Припини! Пішли з нами!

Софія йде. Олень тікає. Нявка йде спиною до лісу, обличчям до залу, манить дітей та відступає. Діти за нею. Вже в хащах.

Мікітос: Хлопці, довго ще? Мене мама вб'є за кросівки. Вони ж нові.

Ден: Були нові. Не скигли, як дівча!

Софія красномовно мовчить. Раптом Богдан врізається в дерево.

Богдан: Ай!

Ден: Казали тобі! Дивись під ноги, а не в телефон!

Богдан: Не кажи мені, що робити. І я не скажу, куди тобі піти. Я стрес знімаю. Мене це все бісить

Він обводить все рукою, з руки випадає телефон та котиться в зарості. Софія, користуючись нагодою, сідає. Мікітос сідає поруч, відпочивають. Нявка зникає.

Богдан: Ні! Ні! Тільки не телефон! Всі! Швидко шукаємо мій телефон!

Ден: Разігнався! Щас!

Богдан безпорадно зойкає та шукає телефон, не може його знайти. З заростей випорхує фантазійна стайка птахів.

Софія: Які гарні!

Мікітос: Казкові! Ніколи таких не бачив. Здається, ми такі загубились.

Богдан сідає біля дерева та починає плакати.

Мікітос: Богдане, ти чого? Це через те, що ми загубились? Не засмучуйся. Знайдемо вихід.

Богдан: Не засмучуйся? Не засмучуйся? Та я тільки кубок чемпіона отримав! Ти взагалі уявляєш, що таке - втратити телефон! Там же... там же все моє життя! Все життя! Фото, відео! Проги, паролі, коди, хаки. Як я тепер житиму? Як? Без цього всього? Без мого смартику! Життя втратило сенс!

Мікітос: Богдане, ну як це втратило? А ми, друзі?

Богдан впадає в ступор.

Ден: Богдане, гей? Що з тобою?

Всі оточують Богдана. Намагаються з ним заговорити. Та він ніяк не реагує. Трусять його.

Софія: Схоже, в нього шок.

Мікітос: Шок? І що треба робити? Може, по обличчю його вдарити? Я бачив, так в селі робили.

Ден: Давай я вдарю. Якщо треба. Мені вже набридло тут сидіти

Софія: Ти що! Не можна бити людину! Особливо в такому стані! Треба заспокоїти. Є ідеї?

Хлопці качають головами.

Софія: Може, погладити його?

Мікітос: Є ідея! *(починає співати)*

Богдан здивовано підіймає очі. Дивиться на всіх розгублено, але видно, що він вже при тямі.

Софія: О, так вже краще. Що це за пісня, Мікітос?

Мікітос: Це бабусина.

Софія: .Гарна. Казкова.

Богдан: Це ця пісня гарна? Це якийсь олдскул! Ось які пісні треба співати. Чорт, телефону нема. Доведеться самому.

Богдан починає співати We will rock you! Всі прислухаються. Притупцюють та починають співати та танцювати разом. З-за куліс - кромки лісу виходить, прислухаючись, Чугайстер. Чугайстер підходить до них ближче та намагається наслідувати. Нарешті він кричить разом з ними: rock you

Діти: Хто тут?

Чугайстер: Ніколи не бачив такого танцю! Та ви не зупиняйтеся! Не зупиняйтеся!

Ден: Це дід! І він танцює! Збожеволіти можна!

Чугайстер: Хто дід? Я дід? Мені всього триста п'ятнадцять! Я Чугайстер. Нічник.

Мікітос: О, нічник! Той хлопець казав, що Нічник дорогу покаже

Чугайстер: Добрим людям, так, покажу. А ви мене ще й файно потанцювали. Та ви хто такі і як забралися в ці казкові хащі?

Ден: Дійсно, казкові. Ми заблукали.

Чугайстер: Когось ви мені нагадуєте, та кого? мммм.

Софія: Та ми звичайні

Мікітос: Просто діти

Чугайстер: Ви. Ви - діти?

Ден: Ми вже не діти! Ми до школи ходимо!

Чугайстер: Точно! Яке щастя! В усіх нас є шанс! Є шанс! Значить так, слухайте мене! Часу обмаль. Доки сонце не сіло, треба встигнути! Ось ваш шлях - йдіть, йдіть, нужбо!

Чугайстер щасливий танцює вихором в бік лісу.

Софія: Нарешті! Дорогу знаємо. Ходімо.

Богдан: Щаз! Розбіглася! Старому повірила! Ха! Дівчисько, що з тебе взяти. Такі старі - олдскульні. Хоче щоб ми всі випробування пройшли. А ми й так вже запізнюємося. Ні, цією стежкою не підемо. Систему треба хакати, а не підкорюватися. Мисли раціонально!

Софія: Але ж Богдан....

Ден: Але, але. Ти заалекала! Кажуть тобі, дівчатам слово не давали! Все! Або з нами! Або сама собі йди.

Софія: Сама, значить? Сама так сама! Навіть краще! Я йду в той бік!

Мікітос: Не йди сама, Софіє! Будь з нами, будь ласка. За правилами квеста ми маємо перемогти групою, тобто прийти всі разом. А раптом, раптом там ще один міст?

Софія: Міст? Гаразд. Тільки заради тебе, Мікітос. Ти ж іменинник!

Богдан: Що там той хлопець про підказку казав? Гонихмарник? Той, що хмари гонить!

Ден: Точняк! Тре подивитися на небо і куди хмари - там і Гонихмарник.

Богдан: Ден, мисли раціонально! Якщо він їх жене, то він з іншого боку.

Ден: Точняк! Тоді нам - туди!

Мікітос: хлопці, тут дорога!

Вони всі йдуть по іншій дорозі та зникають за куліси як за деревами

СЦЕНА З ШАРКАНЕМ

Шаркань: Ти глянь, дівччина! Яка красссса! Ой, яка красса! Куди жшш ти так, дівччино посспішаєшшшш? Не поспішшшшшай, не треба. Шшшановні брати, щщщо хочете за сссестру? Беру її в жони!

Ден: Хто? Ми? Брати? Та ніякі ми цій не брати!

Софія: І ніхто за мене не вирішує! Я сама за себе вирішую!

Шаркань: Оце так!

Шаркань хватає Софію та тягне до себе

Шаркань: Ой, гарна! Ой, гарна! Навіть крашща за Палірожу. Добра газсссдиня буде! Що вмієш готувати?

Софія: Що? А ну постав мене на місце! Негайно!

Шаркань: Чого ти така ссссссувора? Жінка має сссслухатися чоловіка!

Мікітос: Богдане. Дене! Зробіть щось! Будь ласка!

Богдан: Мікітос, заспокойся. Ніц їй не буде. Це таке випробування. Обов'язкове, певно.

Ден: Випробування? А якщо б нас четверо хлопців було, воно б що - зараз одного б з нас крутило та мацало?

Богдан: Певно. Це ж алгоритм.

Ден: Дурня якась, а не алгоритм. Як не вона, то я? Не дозволю!

Софія: Ніяка я тобі не жінка! Я згоди не давала!

Шаркань: гагага! Щщщце й жжжжартівлива яка! Згоди вона не давала. А хто тебе питає? Ти ж дівчина!

Ден виходить вперед.

Ден: Гей, ти, Громадло!

Шаркань (повертає до нього голову): Громадло? Я не Громадло. Я в пустелі жив, сам-самісінький. Тепер я Шаркань. Де мої манери? Приємно поззззнайомитиссссь.

Ден: А мені неприємно! Чув? Ти що собі думаєш? Що значить – хто питає? В нас - свобода вибору!

Богдан: Одна з головних демократичних свобод, які гарантує конституція.

Шаркань: Обирати. В нассссс, чоловіків, то є так. Сссссвобода вибору є. Вибору нема. Ццце - першшша дівчина за ссссто років.

Богдан: Свобода вибору є і в чоловіків, і в жінок, і в дітей! В кожної людини!

Ден: Так! В кожній людині! Чи що – як вона дівчина, то вже не людина?

Шаркань: Звісссссно! Дівчина – не людина. Людина – це обід. А дівчина – жона!

Софійка намагається лупцювати Шарканя. Але той лише регоче, наче від лоскоту, та розглядає її на усі боки.

Мікітос: Богдан, ти ж такий розумний! Ден, ти ж такий крутий! Зробіть щось!

Богдан: За законами Айзімова робот не може нашкодити людині, тож...

Ден: Ти гадаєш, це робот?

Богдан: А що ще? Чи ти гадаєш, що це справжній живий дракон?

Мікітос: Шаркань!

Богдан: Пофіг. Полякає, та відпустить.

Тут шаркань пукає, хлопцям смердить

Шаркань: Перепрошшшшую! Гази. Голодні. Час обідати.

Мікітос: Ааааа, воно живе! воно справжнє!

Богдан завмирає, наче підвис. Він щось обдумує. В цей час Шаркань з Софією та з великим казаном рішає до хлопців.

Шаркань: Зараз і пообідаємо!

Софія: Ти що їх, їстимеш? Це ж живі хлопці!

Шаркань: Ну так, хлопці, костлявеньки. Нема де дітись. Та харчами не перебирають. Замаринуємо подовше, буде смачно. Нічого, ся навчиш. Я покажу. Який вдалий день! І обід, і жона!

Шаркань ставить казан біля закляклих хлопців, та, тримаючи Софію, намагається взяти одного з хлопців.

Софія: Так їм і треба. Нічого було мене ображати. Треба було мене слухати. Я ж їм казала.

Шаркань бере Мікітоса та тягне до казана.

Мікітос: Ні! Ні! Відпусти мене! Допоможіть!

Софія: Спочатку: Софія помовч, потім Софія допоможи! Ай!

Софія розвертається та що є сили б'є Шарканя прямо в око. Той хапається за око, раняє Мікітоса на Богдана та починає ричати

Шаркань: Ах ти норовлива! Я тебе...

Софія: Тікайте! Тікайте!

Борсається, намагається вибратися з лапи Шарканя, та той міцно її тримає, прикриваючи однією лапою пошкоджене око. Богдан хапає за руку Мікітоса та тягне його до виходу. Ден обережно заходить за спину Шарканя, залазить на спинку кам'яного стільця, розгойдує його. Стілець з гуркотом падає та придавлює Шарканеві хвіст.

Шаркань (раптом дуже високим та кумедним голосом): Ой! Ой! Ой! мій хвостикун!

Шаркань від болю та несподіванки, роняє Софійку. Ден швидко підбігає. Хапає її за руку.

Ден: Я тебе врятував! Тепер можеш поцілувати мене!

Софія: Що? Я тебе просила? Врятував він! Сама б впоралась!

Ден: Ага, і як би ти впоралась? Дівча безпорадне!

Поки Софія та Ден сперечаються, Шаркань вилазить з-під каменя і тихенько підбирається к ним.

Мікітос: Біжіть! Біжіть!

Софія: Це дівчата безпорадні? Це хлопці дурні! Казала ж вам - не ходити сюди!

В цей час навколо них обертається Шаркань

Богдан: Та замовкніть вже! Тікайте!

Ден та Софія (разом): Тебе забули спитати, що робити!

Та тут вони бачать Шарканя, той вже майже схопив їх. Розкрив пащу. Ден та Софія дивляться навкруги, бачать музичний інструмент, що сам грає над головами, підстрибують, хапають його та разом сують в пащу Шарканю. Той змикає щелепи і від удару починає грати музика, наче це Шаркань співає. Софія та Ден разом хапаються за руки, та тікають від Шарканя.

Шаркань біжить за ними. Ден повертається, хапає запальничку, сухе листя, підпалює та жбурляє в Шарканя. Діти бачать невеличкий лаз в хащах та забігають туди. Чутно, як Шаркань ричить, лається та намагається пролізти, але в нього нічого не виходить.

СЦЕНА з 12 Хижою

Всі діти сидять та відхекуються.

Ден: Софія, непогано як для дівчинки!

Мікітос: Дякую, Софія. Ти нас врятувала. Ти така смілива!

Софія: це Дену треба сказати дякую. Розумно як для хлопчика.

Мікітос: Гарна в нас команда!

Діти спочатку всі разом дають одне одному п'ять, а потім Мікітос незграбно обіймає Дена та Софію.

Софія: Слухай, Дене, ти ж міг з усіма утекти, чому ти мене рятувати вирішив? Я думала ти мене ненавидиш.

Дене: Ненавиджу? Що за дурня! Нічого особистого! Я просто всіх дівчат зневажаю. Зневажав. Тобто раніше. Знаєш. Дивився я на того шарканя. Ніякий він не крутий! Ображати дівчат зовсім не круто. Пробач мені. Взагалі, звідки я міг знати, що дівчата такі сміливі?!

Софія тягнеться його обійняти, але Ден робить суворе обличчя, дістає з кармана запальничку та підкидає в повітрі

Ден: Дякувати татові! Таку фартову річ подарував

Мікітос: Так ти не палиш?

Ден: Конечно ні! Легені псувати! Я що, дурний?

В цей час Шаркань розмітає сховище і знов атакує дітей. Діти кричать та біжать. Вони пробігають вздовж якихось хатинок, намагаються відкрити двері, та всі зачинені. Нарешті в одній з хатинок двері відкриті і вони всі ввалюються туди. Відхекуючись. Чутно як за дверима ходить Шаркань та шукає їх.

Шаркань: Де ви, обіде мій? Від мене не ссссховаєтсссссь.

Ден: ну що, Богдан, круті спецефекти?

Богдан: Та занадто. Відвали.

Ден: Все ще думаєш, що ми на квесті?

Мікітос: це не спецефекти! Це не квест! Це казки! Це все бабині казки!

Богдан: Казок не існу...

В цей час Шаркань особливо громко ричить і всі починають говорити тихіше

Софія: Мікітосе, ти ж знаєшся на казках! Тобі ж бабуся розповідала. Що робити?

Всі дивляться на Мікітоса.

Мікітос (невпевнено): Десь тут зброя має бути.

Ден: Меч! Точно! Я вб'ю дракона!

Богдан: Куди тобі, ти ж Ден! А не Георгій!

Всі шукають, раптом Богдан на щось натикається і вся хижа освітлюється світлом. Світло б'є крізь всі щілини

Шаркань (за стіною): Бачу! Бачу вассс! Йду до васссс!

Ден: Богдане, ти ідіот? Вимкни ліхтарик!

Богдан: Це не ліхтарик. Це. Це

Всі разом: Золоті букви!

СЦЕНА З ЗОЛОТИМИ БУКВАМИ

Шаркань починає розбирати стріху, зверху на дітей сиплеться.

Ден: Букви! Букви! Скажіть, як нам вибратися звідси?

Золоті букви виграють, потім танцюють і складаються в слово "Через двері".

Богдан: Ви дурні, там Шаркань! Знаєте, що він з нами зробить?

Золоті букви виграють, потім танцюють і складаються в слово "Знаємо. Зжере". Шаркань все ближче, вже його видно крізь стріху.

Богдан: Ви знущаєтеся?

Золоті букви виграють, потім танцюють і складаються в слово "Ні".

Софія: Я зрозуміла. Треба краще формулювати. Так. Букви, скажіть, хто нам допоможе?

Золоті букви виграють, потім танцюють і складаються в слово "Мольфар".

Ден: Мольфар? Що це таке?

Золоті букви виграють, потім танцюють і складаються в слово "Мольфар".

Софія: Мікітос, швидко! На тебе тільки надія - хто такий Мольфар? Як його шукати?

В цей час Шаркань пролазить крізь стріху і хапає Богдана.

Богдан: Аааа, допоможіть!

Софія хватає табурет і б'є по Шарканю, проте табурет розлітається, а Софія опиняється в полоні.

Ден: Мікітосе! Скоріше! Це ж казки! Ти ж їх знаєш! Ти ж їх любиш!

Шаркань хапає і Дена, та націлюється на Мікітоса. Його паца над головою Мікітоса.

Мікітос: Аааа, не люблю я ці казки! Ненавиджу їх! Краще б їх ніколи не було!

Раптом за його спиною починає рости вихор. Шаркань лякається, кидає дітей та починає тікати. Але пізно вихор росте та починає все засмоктувати. Все, що в хаті, потім саму хату, потім шарканя

Богдан: Так тобі й треба! Бач, людина для нього обід!

Вихор затягує Нявку, потім золотого коня, козу, всі магічних істот та орнаменти, Чугайстра.

Чугайстер: Допомоожііііть

Ден хапає Чугайстра за руку. Богдан та Софійка намагаються зупинити його, хапаючись за Деновий одяг.

Богдан: Дене, стій, це нерозумно!

Софія: Дене, ні!

Якийсь час Ден, Софійка та Богдан намагаються перетягнути Чугайстра до себе, навіть здається, що їм вдасться, як вихор посилюється та в ньому зникають і Чугайстер, і Ден, і Софія, і Богдан. Софійка встигає кинути Мікітосові свій мобільний, що править за ліхтарик. Мікітос лишається один. Він підбігає до вихора, вдивляється в нього, та нікого не бачить

Мікітос: Дене, Богдане! Софія! Де ви? Виходьте! Будь ласка! Ну будь ласочка! Я вас прошу, виходьте!

Йому у відповідь лише рівномірний гул вихору. Вихор шириться. Мікітос спиною відступає, торкається спиною стіни та сповзає по ній. Він сидить один, вихор зростає. Мікітос розкачується, обіймає телефон Софійки.

Мікітос: Ні, о ні. Що я робитиму сам? Що я скажу твоїй мамі? А твоїй, Дене! Дене! Ти завжди викручешся! Ти найкрутіший в класі! Богдане! Софійка! Не лишайте мене самого, будь ласка! Не лишайте мене. Мені так страшно. Так страшно. Що мені робити? Що робити?

Ніякої відповіді, тільки вихор гуде, зростаючи. Мікітос охоплює себе руками та починає скиглити бабцеву мелодію. Раптово один з музичних інструментів починає йому підігравати. І чим далі він співає, тим більше музичних інструментів приєднуються і навіть жіночий хор. Врешті, коли включається в гру останній інструмент, все розцвічуються закарпатськими етно-візерунками і симфонічно звучить народна закарпатська музика, з вихору вивалюються Богдан, Ден та Софія. Мікітос припиняє співати та кидається до них, відтягуючи по одному від вихору. Обіймає їх всіх.

Мікітос: Живі! Живі! Ви живі!

Богдан: Звісно, живі! Мертві не розмовляють. Мисли раціонально!

Софія: Ох, і моторошно було. Наче все зникло. Чи ніколи не існувало. Мікітосе, ти нас витягнув!

Богдан: Та ти герой, Мікітос! А куди все зникло?

Ден: Справжнісінький! Дай п'ять! Як тобі вдалося?

Мікітос: Не знаю. Мені було дуже страшно. Я кликав вас, а потім , а потім заспівав

Богдан: Та не, єрунда якась. Не можуть співи рятувати. Має бути логічна причина.

Софія: Я так не думаю. Мікітосе, а яку саме пісню ти співав?

Богдан: Не думає вона, командирка з косами!

Ден: Богдане, припини вже! Коси не заважають їй думати, сам бачиш.

Богдан: бебебе

Ден: Мікітосе, то яку пісню ти співав?

Мікітос мнеться, а потім починає намузикувати пісню. Тихою луною озивається музичний інструмент. Його музикання починає супроводжуватися невидимими музичними інструментами.

Ден: Дивіться, там рука!

Ден кидається до вихору, та витягує за руку істоту. Тягне-тягне, всі приєднуються, як в казці про репку, і витягають Крикуса-Какуса

Мікітос: Це ж той, Какус!

Софія: Крикус-Какус

Крикус-Какус: Оце пам'ять!

Богдан: Ага, какус-закакус. той самий гад, що нам сміття замість їжі підсовував. Давай його обратно кинемо!

Крикус Какус (чіпляється за Софійку): Ні, ні, ні! Не треба мене нікуди кидати! Панночко, панночко, ти ж така розумна, поясни їм! Не бажав я нікому зла. Це ж ви самі забажали.

Богдан: Що ми самі забажали? Гидоту жерти?

Крикус-Какус: Гидоту. Ой, лишенько! Так виніц не зрозуміли? Це ж магічний світ! Магічний світ Закарпатських казок! Тут все магічне, а ви які? Магічні?

Мікітос: Та наче ні, звичайні собі.

Крикус Какус: Отож бо й воно! А в магічному світі для вас, звичайних, їжі нема.

Богдан: Та кого ви слухаєте, а якщо б ми отруїлися? Оцим усім?

Крикус Какус: АААА. Ви мене зовсім сі не слухаєте, а часу обмаль. Ви б не отруїлися! Ви б не змогли це з'їсти, це все - магічне. Я лише надав тої, подоба надав - щоб вам догодити! Щоб бажання виконати. Щоб ви мені мою дощечку глиняну повернули. Це ви самі забажали!

Богдан: Самі значить! Ах ти, глюк паршивий! Зараз я тебе на нуль помножу! Хлопці, кидаємо його у вир!

Софія: Стривайте! Він щось казав про час.

Крикус Какус: Розумна, розумна панночка! Слухайте її!

Софія: Не тягни, кажи вже!

Крикус Какус: Часу обмаль. Сонечко сідає за горизонт. Як воно сяде, тут все остаточно зникне.

Мікітос: Як це, зникне? А ми?

Крикус Какус: Щодо вас в казці не було. Проте оце все зникне. Я зникну. Вихор небуття забере нас з собою, адже нікому ми не потрібні. ой! йой йой!

Богдан: Та кому воно треба, бабкини казки...

Софія: Чекай. Крикусе Какусе, розкажи все по порядку!

Крикус Какус: Що тут розказувати? Раз на сто років відчиняється портал в магічний світ Закарпатських казок. Потрапити сюди можна тільки за бажанням

Богдан: Брешеш! Я не мав жодного бажання сюди потрапити!

Ден: І я!

Мікітос: Так, бабуся на квест квитки купляла. З зомбаками! Вампірами! Фредді Крюгером! А не оце все

Крикус Какус: Зомбаки? Вампіри? Фредді Крюгер? Ніколи не чув про такі істоти, а що вони таке?

Ден: Не забовтуй нас! Розкажуй, як ти нас сюди заманив!

Крикус Какус: Я заманив? Я? Та це все ти! Хто кричав: Хочу до чортяк! До свієї цієї вашої магії!

Ден: я? Але ж я не мав усе це на увазі.

Крікус Какус: А кого це хвилює? Забажав - отримав

Богдан: Отримайте розпишіться. Ну й дурень ти, Ден! Мікітосу все свято зіпсував

Ден: А ти взагалі

Софія: Хлопці, не треба. Який сенс з'ясовувати хто винен, треба вирішувати, як вибиратися. Крикусе- Какусе! То як звідси вибратися?

Крикус Какус: Золоті букви все покажуть. Вони десь тут мають бути. Ой! Тільки не це! Хтось їх зачаклував. На вихор.

Богдан: Засада.

Ден: Який дурень таке міг зробити?

Крикус Какус: Могутній. Букви тільки могутнім підкоряються.

Мікітос: Сонце сідає

Софія: Може, є інший вихід? Варіант Б?

Крикус Какус: Б? Є. Ще єден. Але ви його сі не вподобаєте.

Богдан: Та кажи вже, не тягни!

Крікус Какус: Треба з'їсти щось.

Ден: Ха. То й по всьому? Тягни нам їсти!

Крикус Какус: З'їсти треба щось їстівне. А для вас в цьому світі їжі, нема! Це ж магічний світ.

Софія: І що ти пропонуєш?

Крикус Какус: Кажу ж: треба з'їсти щось їстівне з вашого світу

Всі починають вивертати кармани, проте ні в кого нічого їстівного нема.

Мікітос: Нічого нема! Ми застрягли тут назавжди.

Богдан: І судячи з усього, помремо з голоду.

Ден: Перспективка.

Крикус Какус: Ви не загинете з голоду. Тобто не всі. Чи не відразу. Їжа поруч, це - кожен з вас. Оберіть, кого ви з'їсте, я оберну його на смаколики.

Ден: Ти при своєму розумі! Не будемо ми нікого їсти!

Крикус Какус: Ну як знаєте, а я знаю, що це єдиний шлях потрапити додому. Поки сонце не сіло, я поруч і зможу допомогти. Я навіть можу зробити так, щоб ви забули, що тут відбулося. Насправді.

Всі перелякано озираються. Кожен бачить в іншому якусь вкусняшку.

Мікітос: Ні! Так неможна! Це не по-людські

Богдан: З іншого боку, давай мислити раціонально. Або ми всі вчотирьох загинемо, або троє з нас врятуються. Що краще? Чотири чи один?

Мікітос: Мене не можна їсти. В мене день народження!

Напруга зростає. Діти відсуваються один від одного

Ден: Ти правий, Богдане! Або один, або всі. Їжте мене! Це я в усьому винен. Це я вас сюди завів.

Богдан сахається. Мікітос сахається.

Ден: Ну. чого стоїш, Крикус Какус! Давай, перетворюй мене!

Мікітос: А це не боляче?

Крикус Какус: Вам ні.

Він обертається та починає перетворювати Дена на смаколики. Діти підходять до Дена, та сахаються

Мікітос: Ні, Дене! Я не буду тебе їсти!

Софія: Має бути інший вихід!

Богдан: Дурна ідея.

Ден: Ну ж бо, припинить! Їжте! Це наказ! Я хочу всіх врятувати! Це я ж тут самий крутий! Чи хто!

Софія: ніііііііі!

Софія, Богдан та Мікітос штовхають Крикуса Какуса і той опиняється у вирі. З виру вилітає музичний інструмент, що сам собою грає. Він мовчить і тихенько побрякує.

Ден: Дурні, що ви наробили! Ви тепер ніколи не повернетесь додому!

Мікітос: Повернемось, усі разом повернемося.

Богдан: Має бути якийсь інший вихід. Мисли раціонально!

Мікітос: Має! Це ж мій День народження!

Софія: Точно! це ж ТВІЙ день народження! Як ти казав, ти нас витягнув.

Мікітос: Заспівав. Точно! Співаємо.

Вони втрьох співають, музичний інструмент оживає та починає тихенько награвати. Сонце сідає

Софія: Богдане, заспівай з нами!

Богдан: Я не співатиму дурнуваті бабські пісеньки. Це не раціонально. Слухайте, має бути раціональний вихід.

Мікітос: Послухати? Ні, Богдане, це ти послухай! Я тебе вже наслухався! Ти казав, що ти все знаєш! Штучний інтелект! Віртуальна реальність! Але нічого ти не знаєш! Нічого не знаєш! Без свого смартфона! Ти сміявся з бабусиних казок! Та вони справжні! Не штучні. Не віртуальні. Не в твоєму телефоні. Справжні. Це все - справжнє, бачиш!

Богдан: Мікітос, послухай...

Мікітос: Ні! Я тебе довго слухав. Тепер не слухатиму! Тепер ти мене послухаєш! Тепер ви всі мене послухаєте! Співаймо! Інакше всім смерть! І це не казочки, Богдане. Це магія!

Богдан: Мікітос, ти глюк піймав?

Ден: Богдане, ти дістав! Будь мужиком - співай!

Стає все темніше та темніше. Софійчин ліхтарик гасне. Богдан неохоче погоджується та починає приспівувати. Хор дитячих голосів, одиноких, музичні інструменти, хор жіночих голосів різного віку. Раптом під цю музику музичні інструменти складаються в золоті літери "РАЗОМ".

Вони виблискують, набувають силуетів чотирьох дітей, які міцно тримаються за руки, та підстрибують

Богдан: Дивіться! Дивіться!

Діти беруться за руки, вони підстрибують і на якийсь час завмирають в повітрі. Вони крутяться в іншому напрямку, ніж вихор, наче "розкручують" його. З вихора вилітають всі магічні створіння. Красива візуальна та музична сцена, що відображає всю магію казок Закарпаття візуально. Вихор стає меншим, зникає. Гасне світло

Останніми з'являються золоті букви вони танцюють.

ФІНАЛЬНА СЦЕНА

Всі діти сидять на підлозі в темному приміщенні. Раптово в кожного з них починає дзвонити телефон. Ден та Софійка обіймаються міцно-міцно. Коли розуміють, що небезпека минула, то червоніють і розсуються.

Діти відповідають батькам. Радіють, стрибають. З усіх боків до них біжать зомбаки, вампіри та фреді крюгер.

Раптом Микитос щось намагає в своїй кишені. Дістає звідси сопілку, приставляє її до губ та дмухає. Починає звучати пісня, що набирає потужності, інструментів та голосів. Візуально за допомогою світлових візерунків сцену завітчують казкові орнаменти Закарпатських казок. Один за одним на сцену виходять всі герої, співаючи цю пісню, вони беруться за руки та роблять уклін.

Можлива пісня:

*Гайчи, тобі гайчи,
Нема дома мамчи,
Пішла мамка в поле,
А ти спи, соколе.*

*Люляй мені, люляй.
В едно вічка стуляй,
Стуляй їх на спання,
Милий мій, соколя.*

*Усни мені, усни,
Великий вирости.
Великий, гарненький,
Мій братік маленький.*

Предложения Софии:

1В финальную сцену включить нявку и Шарканя, которые вываливаются по одному и гонятся за дтьми. А в конце - Мольфара.

Мольфар исполняет одно желание - Микитоса, потому что у него день рождения.